

Dat allemaal voor een bevolking van 24.000 zielen. Men telde toen ook reeds een goede 32.000 toeristen. Dat was dan, als we inwoners en toeristen samentellen, hierbij veronderstellende dat die toeristen toen ongeveer een maand per jaar in onze stad verbleven, 1 café per 34 inwoners/toeristen. Hierbij zijn gerekend : vrouwen, kinderen, ouden van dagen en mensen - er waren er zeer veel toen - die het zich amper konden veroorloven een pint of een borrel te drinken wanneer ze zelf moesten betalen.

Zodat we kunnen besluiten dat de doorsnee Oostendenaar in die tijd goed zijn mannetje kon staan.

Ter vergelijking geven we aantal bars, dancings, nachtclubs en cafés die we in de "Gouden Gids" gevonden hebben en bijgevolg voorzien zijn van een telefoon (hoeveel zouden er nu zijn zonder telefoon ?). Hoop en al 290. Als we hierbij aannemen dat onze stad nu om en bij de 80.000 zielen telt (met inbegrip van het intussen opgeslorpte Mariakerke, Stene en Zandvoorde) en zonder de nóg talrijker toeristen mee te rekenen, dan moeten we op z'n Oostends besluiten : "niet drummen aan de toog en elk z'n toer afwachten".

Jef KLAUSING

NA EEN WAPENSTILSTAND...

De gevaarlijk-kwetsbare oorlogsresten uit de twee wereldoorlogen die ons strand, duinen en zeedijk lange tijd ontsierden, zijn nagenoeg verleden tijd.

Niettemin, na de eerste wereldbrand, hervatte het seizoenleven in riskante omstandigheden.

Reeds een maand na de wapenstilstand van 1918 inspecteerde de minister van Openbare Werken op een werkbezoek de getroffen kuststreek. Op 5 december 1918 stuurde hij zijn collega van Oorlog een nota om de bunkers en kilometers prikkeldraad te laten verwijderen. Het telegram werd eveneens overgemaakt aan het militair commando om na te gaan of deze installaties soms geen defensieve waarde hadden. Nog anderen zagen er "la grande attraction de la saison balnéaire prochaine" in of hadden graag enkele bunkers op de zeedijk bewaard als herinnering....

Minister ANSEELE legde van zijn kant sociale prioriteiten. Ons land telde een aanzienlijk aantal werklozen die verder in miserie en ellende afgleden en de regering zag een kans om die mensen - al werkende - hun brood te laten verdienen in het herstel van het land (17 dec 1918). Luitenant-generaal baron de RYCKEL van het kustcommando wilde eerst alle munitie en explosieven onschadelijk maken alvorens over te gaan tot de destructie van de bunkers. Ook de versperringen zag hij liever blijven teneinde burgers en toeristen veilig op afstand te houden. Tegen het wegnemen van prikkeldraad op de dijk en op de weg Oostende-Westende had hij geen bezwaar (18 dec 1918).

Stadsingenieur VERRAERT van zijn kant had ook al bij zijn collega VAN DER SCHUEREN gewezen op het gevaar van openingen in het plaveisel van de zeedijk waaronder onderaardse gaanderijen liepen en stelde voor ze te dempen met zand (14 jan 1919).

Wie ook in "nesten" zat was directeur DECUYPER. Als verantwoordelijke van de "Société Anonyme des tramways du littoral" wilde hij graag de tramlijn tussen Oostende en Middelkerke heropenen die door de Duitsers met piketten was versperd. Voor hem hadden die spullen geen toeristische of verdedigen de waarde ! (11 jan 1919).

Uiteindelijk werd uitgekeken naar een ontwerp van aanbesteding voor de sektor die vevat lag tussen de villa Osterrieth en de grens met Raversijde. Op 13 maart 1919 konden aannemers hun enveloppes indienen in de Velodroomstraat 44.

Het was August SMIS, A. Pieterslaan 85, die het order in de wacht sleepte, vóór PERSIN en BOUDOLF. Interessant zijn de nota's uit het lastencohier. - Een vakman ontving toen 1,25 fr per uur en een handlanger 1,00 fr. De arbeidsduur is bepaald op 9 uur daags en de uitbetaling gebeurt halfmaandelijks. Het loon, uitgegeven voor werk op wettelijke feestdagen, uit reden van hoogdringendheid of ongevallen zal verhoogd worden met 25 %. Nachtwerk (tussen 21 en 5u) met 50 %.

Op 29 april 1919 volgde de eindinspectie en bevestigden beide partijen dat de werkzaamheden uitgevoerd zijn, conform het contract.

30 jaar later : opnieuw een Duits schenario; l'histoire se répète...

Ivan VAN HYFTE

GODTSCHALCK : 60 JAAR !

Het was mevrouw Helena GODTSCHALCK die in december 1912 de Belgische Staat als haar legataris aanstelde met de opdracht om ondermeer tegenover de zee een terrein van ten minste 1 ha. aan te kopen en er een tehuis voor zeelieden op te richten dat de naam "HELENA EN ISABELLA GODTSCHALCK" zou dragen. Op de gevel zou het familiewapen gebeiteld worden. Dit legaat werd door de Staat bij koninklijk besluit van 9 december 1920 aanvaard en bij koninklijk besluit van 1 juni 1922 werd het reglement tot inrichting van de Stichting uitgevaardigd.

Het bevel om de bouwwerken aan te vangen kwam er op 1 mei 1924 en de bouw van de instellingen werd in augustus 1925 beëindigd. De plechtige inwijding had plaats op 21 september 1925 door de toenmalige minister van Justitie, Paul TSCHOFFEN. Eerste directrice werd mevr. ROMBOUITS, zelf weduwe van een gewezen zeekapitein. Eind 1950 werd zij wegens het bereiken van de leeftijdsgrens op rust gesteld en opgevolgd door mevr. VANDENBERGHE.